

Ministerie van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid

Aan de voorzitter van de Tweede Kamer
Der Staten-Generaal
Binnenhof 1A
2513 AA DEN HAAG

Postbus 90801
2509 LV Den Haag
Anna van Hannoverstraat 4
Telefoon (070) 333 44 44
Telefax (070) 333 40 33

Uw brief
9 oktober 2003 kenmerk SOZA-03-627

Ons kenmerk
SV/A&L/03/78963

Onderwerp
WAJONG/jonggehandicaptenkorting

Datum
7 november 2003

In reactie op uw brief, waarin u mij verzoekt aandacht te schenken aan de fiscale tegemoetkoming voor WAJONG-gerechtigden, zoals aan uw commissie is voorgelegd door de commissie voor de Verzoekschriften in haar brief van 16 september 2003, deel ik u het volgende mede.

In mijn reactie sluit ik aan bij de door de Staatssecretaris van Financiën aan de commissie voor de Verzoekschriften verstrekte inlichtingen.

De commissie voor de Verzoekschriften meent dat de probleemstelling voldoende blijkt uit een (geanonimiseerd) verslag, dat door u is bijgevoegd. De centrale vraag hierin is waarom een WAJONG-gerechtigde niet in aanmerking komt voor een fiscale tegemoetkoming voor WAJONG-gerechtigden, omdat er ook een WAO-uitkering wordt genoten. Kennelijk is het volgens uw commissie niet de bedoeling van de regelgever dat "een WAJONG-gerechtigde, die tijdelijk succes heeft bij het vinden van een baan, benadeeld wordt ten opzichte van WAJONG-gerechtigden die dit succes niet hebben."

Voor de goede orde wil ik hierna de achtergronden van de regeling voor fiscale tegemoetkoming voor WAJONG-gerechtigden nog eens aanhalen.

In 2000 is, met terugwerkende kracht tot 1999, de jonggehandicaptenaftrek ingevoerd. Deze fiscale tegemoetkoming is in de Wet inkomstenbelasting 2001 vervangen door de jonggehandicaptenkorting. De jonggehandicaptenaftrek c.q. de jonggehandicaptenkorting is ingevoerd om tot een substantiële verbetering van de inkomenspositie van personen met een uitkering op grond van de WAJONG te komen. Door deze aftrek c.q. korting wordt de inkomenspositie van jonggehandicapten op netto AOW-niveau gebracht.

De tegemoetkoming is ingevoerd omdat de inkomenspositie van deze groep mensen kwetsbaar is. Voor zeer velen geldt dat zij slechts zeer beperkte mogelijkheden hebben om via werk of anderszins te komen tot een verbetering van hun inkomenspositie.

Jonggehandicapten met een WAJONG-uitkering verschillen daarbij van andere arbeidsongeschikten omdat zij van jongs af aan belemmeringen hebben ondervonden bij de deelname aan het arbeidsproces. Zij hebben voor het merendeel zelfs nooit een kans gehad om aan dat arbeidsproces deel te nemen. Evenmin hebben zij de mogelijkheid gehad om zich aanvullend particulier voor het arbeidsongeschiktheidsrisico te verzekeren.

De voorwaarde om voor de gevraagde tegemoetkoming in aanmerking te komen, is dat de WAJONG-uitkering daadwerkelijk wordt genoten. Dit is eveneens door de commissie voor de Verzoekschriften onderkend. Iemand die geen WAJONG-uitkering ontvangt wegens een samenloop met een andere uitkering, of omdat teveel ander inkomen uit arbeid wordt genoten, zal niet voor de jonggehandicaptenaftrek c.q. de jonggehandicaptenkorting in aanmerking komen.

Er zijn WAJONG-gerechtigden die naast c.q. in plaats van hun WAJONG-uitkering ander inkomen (loon of bijvoorbeeld WAO-uitkering) genieten, en naar de mening van uw commissie gebruik moeten kunnen maken van de fiscale tegemoetkoming, met name indien er tijdelijk succes is geweest bij het vinden van een baan.

Tijdens de parlementaire behandeling van deze regeling is een pro rato toepassing van de fiscale tegemoetkoming overigens ook overwogen. Dit zou de uitvoering voor zowel het UWV, als voor de belastingdienst en voor VWS in verband met de eigen bijdrage regeling voor AWBZ-instellingen, echter vele malen lastiger maken. Bovendien betreft het bij jonggehandicapten in verreweg de meeste gevallen mensen met een volledige uitkering die nooit aan het arbeidsproces hebben deelgenomen en veelal ook nooit zullen kunnen deelnemen.

Voor de beantwoording van de vraag hoe de behandeling van WAJONG-gerechtigden beoordeeld moet worden ten opzichte van WAO-gerechtigden vanuit het perspectief van de gelijke behandeling, is tijdens de parlementaire behandeling opgemerkt dat er voor deze aftrek een objectieve rechtvaardigingsgrond is. Jonggehandicapten met een WAJONG-uitkering verschillen van andere arbeidsongeschikten zoals zelfstandigen met een uitkering die is gebaseerd op 70% van het wettelijk minimumloon, WAO'ers met een lage uitkering of bijstandsgerechtigden met een handicap, omdat mensen met een WAJONG-uitkering anders dan andere arbeidsongeschikten van jongs af aan belemmeringen hebben ondervonden bij de deelname aan het maatschappelijk leven, waaronder de deelname aan het arbeidsproces. Een groot deel van hen is zodanig zwaar gehandicapt dat zij nooit aan het arbeidsproces kunnen deelnemen; zij hebben, anders dan de personen uit de hiervoor genoemde groepen, zelfs ook nooit een kans gehad om aan dat arbeidsproces deel te nemen. Zij hebben niet de kans gehad om door te werken voor zichzelf een betere inkomens- en sociale verzekeringspositie te verwerven. Voorts hebben de jonggehandicapten niet de mogelijkheid gehad om zich aanvullend particulier voor het arbeidsongeschiktheidsrisico te verzekeren.

Tijdens de parlementaire behandeling is de landsadvocaat gevraagd of deze regeling rechtsongelijkheid bewerkstelligt tussen groepen mensen. De landsadvocaat is van mening dat deze handelwijze verdedigbaar is in geval van een beroep op het gelijkheidsbeginsel door belanghebbenden die zich bevinden in een positie die vergelijkbaar is met die van jonggehandicapten. De jonggehandicapten onderscheiden zich in die zin van bijvoorbeeld WAO'ers, dat zij nimmer in de gelegenheid zijn geweest voor zichzelf een betere inkomenspositie te verwerven, en daartoe hoogstwaarschijnlijk in de toekomst ook niet in

staat zullen zijn. In de visie van de landsadvocaat bevatten de argumenten van de regering voor de regeling met betrekking tot de jonggehandicaptenaftrek, een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid tussen personen die een WAJONG-uitkering genieten en personen die een andere uitkering genieten.

Indien de onderhavige regeling zou worden aangepast voor WAJONG-gerechtigden die slechts gedurende een korte tijd aan het arbeidsproces hebben deelgenomen, waarvoor de commissie voor de Verzoekschriften specifiek aandacht vraagt, en die materieel in eenzelfde inkomenspositie verkeren als WAJONG-gerechtigden met een uitkering, zouden belangrijke afbakeningsproblemen ontstaan. Niet alleen zou van belang worden de omvang van de arbeidsperiode en de hoogte van het inkomen, maar evenzeer komt dan de vraag op waarom iemand met uitsluitend een WAO-uitkering van niet meer dan het sociale minimum dan ook geen gebruik zou kunnen maken van deze fiscale regeling.

Gelet op het bovenstaande kom ik tot de conclusie dat het criterium dat de wetgever heeft gebruikt om de doelgroep te bepalen, waarvoor de fiscale tegemoetkoming bestemd is, namelijk dat niet de hoogte van het inkomen, maar de vraag of iemand daadwerkelijk en uitsluitend een uitkering vanuit de WAJONG geniet, het uitgangspunt moet blijven. Een uitbreiding van het bereik van de regeling acht ik niet gewenst, mede gelet op de uitvoerbaarheid en de nadere afbakeningsproblemen die aan een dergelijke uitbreiding onvermijdelijk zouden zijn verbonden.

Ik vertrouw erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

(mr. A.J. de Geus)